

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123390867
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:6123390867.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a členov senátu JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovéj, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., Tolstého 20, Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., Tolstého 20, Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Mlynské Nivy 16, Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 219,99 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. 53C/90/2023-164, zo dňa 27.9.2024 v spojení s opravným uznesením toho istého súdu č. k. 53C/90/2023-180 zo dňa 3.10.2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 219,99 eur spolu s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 219,99 eur od 7.6.2023 do zaplatenia; žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“) a postúpenou Mestskému súdu Bratislava IV 22.12.2023 domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 219,99 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z dlžnej sumy od 7.6.2023 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že 11.3.2023 došlo v H. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bola poškodená U. B.. Ku vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej. Poškodená nechala poškodené motorové vozidlo za účelom vykonania jeho opravy odviezť do autoservisu, na čo bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 521/2023 z 2.5.2023, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenej náhradné motorové vozidlo. Nájom náhradného vozidla trval od 2.5.2023 do 9.5.2023 po dobu zotrvania poškodeného vozidla v autoservise, až do ukončenia opravy a doručenia krycieho listu poisťovňou, po ktorú nemohla poškodená s motorovým vozidlom nijakým spôsobom pre vznik škody na ňom, disponovať. Po dobu trvania nájmu nemala poškodená k dispozícii iné motorové vozidlo a nájom náhradného motorového vozidla bol pre ňu nevyhnutný. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenej faktúru č. 5492023 splatnú 24.5.2023 na sumu 469,97 eura s DPH za 8 dní, t. j. dobu užívania náhradného vozidla. Vo fakturovanej sume bol zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla. Fakturovaná suma predstavovala náklady na nájom náhradného vozidla, za ktorých náhradu nesie zodpovednosť poistenec žalovanej. Poškodená odplatne postúpila svoju budúcu pohľadávku voči žalovanej titulom jej nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu. Započítaním

pohľadávky poškodenej na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenej vyplývajúcou z vyššie uvedenej faktúry v zmysle bodu 5 Zmluvy o postúpení pohľadávky z 15.5.2023 vznikla voči žalovanej pohľadávka vo výške 469,97 eura s DPH, ktorej postúpenie poškodená oznámila žalovanej. Žalobca vyzval žalovanú na náhradu nákladov účelne vynaložených na nájom náhradného vozidla, ktorá pohľadávka mu bola postúpená poškodenu. Žalovaná 24.5.2023 poskytla žalobcovi poistné plnenie vo výške 249,98 eura. Žalovaná postupovala v rozpore so svojimi zákonnými povinnosťami a poistné plnenie krátila nedôvodne a na základe svojvoľných výpočtov. Vzhľadom k tomu, že žalovaná neposkytla žalobcovi poistné plnenie v rozsahu zodpovedajúcom pohľadávke žalobcu titulom náhrady škody vo forme účelne vynaložených nákladov na náhradné vozidlo používané poškodenu po dobu nemožnosti užívania poškodeného motorového vozidla v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poistencom žalovanej, je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie tohto návrhu na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie dlžnej sumy predstavujúcej rozdiel medzi nákladmi na nájom náhradného vozidla vyplývajúcimi z vyššie uvedenej faktúry a poskytnutým poistným plnením zo strany žalovanej. S poukazom na vyššie uvedené sa žalovaná dostala do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi ako postupníkovi v celosti, ktoré bola povinná poskytnúť žalobcovi najneskôr do 6.6.2023 podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Žalovaná skončila šetrenie poistnej udalosti 22.5.2023 podľa oznámenia o poskytnutí poistného plnenia. Žalobca sa domáha uloženia povinnosti žalovanej na zaplatenie istiny vo výške 219,99 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 7.6.2023 do zaplatenia v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v obdobných súdnych sporoch ustálila súdna prax, v zmysle ktorej zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanej tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Dižníkom v tomto prípade je práve žalovaná, nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj ku vzniku škody (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/24/2020-133, zo dňa 27.3.2020, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017, zo dňa 17.1.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/55/2019, zo dňa 25.7.2019, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/49/2019, zo dňa 25.9.2019 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/300/2018, zo dňa 30.5.2019). K postupovanej pohľadávke uviedol, že poškodená sa dostala do situácie, keď bola nútená si prenajať náhradné motorové vozidlo za jej poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinenej poistencom žalovanej, a teda tento stav nebol výsledkom jej dobrovoľného rozhodnutia. Ujma poškodenej spočívala v tom, že vynaložila náklady za nájom náhradného vozidla, k zapožičaniu ktorého bola donútená práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobilá a uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodený stav, keď nemohla z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Od poškodenej nemožno spravodlivo očakávať, že po dobu, po ktorú sa jej poškodené vozidlo nachádza v autoservise, zmení svoj životný štýl v tom smere, že namiesto auta začne cestovať pešo, bicyklom alebo prostriedkami hromadnej dopravy a preto jej nemožno vytknúť, že si od žalobcu prenajala náhradné vozidlo. Užívanie prenajatého náhradného vozidla počas celej fakturovanej doby bolo v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou. Jediným zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného motorového vozidla je doručenie oznámenia o ukončení likvidácie poistnej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, ak na ne vzniká nárok, oprávnenému (napr. rozhodnutie KS v Bratislave, sp. zn. 1Cob/85/2015). Dojednané nájomné, vrátane poplatku za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla, ako dôvodí i súdna prax, predstavujú skutočnú škodu, právo na náhradu ktorej bolo platne postúpené na žalobcu (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/110/2017, zo dňa 22.11.2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/187/2019, zo dňa 24.9.2019); boli poškodenu nutne a účelne vynaložené, keďže boli vynaložené v súvislosti s tým, že poškodená fakticky nemohla užívať vlastné motorové vozidlo počas toho, ako sa nachádzalo v autoservise. Poškodená si prenajala porovnateľné vozidlo s poškodeným motorovým vozidlom nemajúc v zmysle súdnej praxe povinnosť vyhľadávať najvýhodnejšiu ponuku (napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 27Cb/39/2012, zo dňa 6.6.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/134/2014, zo dňa 5.5.2015, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/116/2018, zo dňa 12.12.2018). Pre prípad vzniku pochybností ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania poukázal na právny názor a závery Ústavného súdu SR vyslovené v náleze zo dňa 14.10.2021, sp. zn. III. ÚS 309/2020-33, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 145/2017. Ústavný súd SR sa v odôvodnení predmetného nálezu zaoberal otázkou povinnosti poisťovne zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, konkrétne podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP. Právny názor dovolacieho súdu o tom, že povinnosť

zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a že žalovaná by sa do omeškania mohla dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti uloženej jej právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, vyhodnotil Ústavný súd SR ako neakceptovateľný. Tým zároveň zaujal zjednocujúce stanovisko vo vzťahu k výkladu ustanovení § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona o PZP v spojení s legislatívou Európskej únie. Rovnakým spôsobom rozhodol Ústavný súd SR nálezmi vo veciach sp. zn. III. ÚS 214/2020 a III. ÚS 215/2020.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal otázkou vecnej legitímácie, pričom ozrejmil, že aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta.

3. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci žalobca vystavil poškodenej faktúru za prenájom vozidla, pričom poškodenej na základe vystavenia tejto faktúry vznikla škoda, ktorú má znášať/nahradiť poisťovňa ako subjekt zodpovednostného vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na základe uvedeného prišlo kvázi k forme úhrady postúpením práva na náhradu škody zo strany poškodenej na žalobcu, nakoľko úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie, čo zakladá aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní. Náklady poškodená ako nájomca náhradného vozidla voči svojmu veriteľovi ako prenajímateľovi síce nezaplatil, vysporiadaním záväzku však došlo k postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho si žalobca uplatnil dlh od žalovanej. Predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenej ako následok dopravnej nehody. Predmetom konania je teda skutočná škoda podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení so zákonom o PZP, t. j. náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov poškodenia, medzi ktoré patrí aj prenájom náhradného motorového vozidla. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že nejde o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia v zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka je podľa názoru súdu prvej inštancie daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní. Zmluvou o postúpení pohľadávok došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň aj k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodenou ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, z čoho súd prvej inštancie odvodzuje aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v predmetnom konaní. Vznik práva žalobcu je odvodený z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodenou ako postupcom v bode 5, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére v nadväznosti na uvedené zmluvné dojednanie bodu 5 Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.5.2023. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie preto preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že ide o neplatné postúpenie, nakoľko pohľadávka na náhradu škody v čase postúpenia neexistovala, nakoľko započítaním mala zaniknúť, pretože zo samotnej podstaty právneho úkonu započítania ako ekvivalentného právneho úkonu vyplýva, že v dôsledku právneho úkonu započítania nemôže nikdy žiadnemu subjektu vzniknúť žiadna škoda. Pohľadávka na náhradu škody žalobcovi nevznikla započítaním, ale škoda samotná vznikla poškodenej momentom poškodenia jej motorového vozidla, pričom vo výške nákladov za nájom náhradného vozidla bola postúpená poškodenej na žalobcu. Započítaním zanikajú pohľadávky iba medzi subjektmi vzájomného započítania a nie pohľadávky subjektov započítania voči tretím osobám. Započítanie je spôsob splnenia (úhrady) pohľadávky medzi subjektami vzájomného započítania, t. j. ide o prípady, keď subjekty započítania majú vzájomné pohľadávky, ktoré sa navzájom stretnú. Ide fakticky o spôsob splnenia vzájomných pohľadávok (dlhov) medzi dvomi vzájomnými dlžníkmi, na rozdiel od splnenia dlhu spôsobom úhrady dlžníka veriteľovi v prípade, že dlžník nemá buď žiadnu pohľadávku voči veriteľovi resp. nemá pohľadávku spôsobilú na započítanie. K tomuto spôsobu úhrady pohľadávky započítaním je potrebný navyše započítací prejav. Preto pohľadávka poškodenej voči škodcovi, resp. jeho poisťovateľovi na náhradu škody v čase postúpenia voči týmto subjektom existovala a nijakým spôsobom voči ním nezanikla. Započítaním zanikli iba pohľadávky existujúce medzi subjektami vzájomného započítania ako dlžníkmi navzájom. Súd prvej inštancie taktiež za

nedôvodné považuje tvrdenie žalovanej, že účelom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 je obchádzanie zákona a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom. Zmluva o postúpení pohľadávky nevykazuje žiadne znaky obchádzania zákona. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že predmetná zmluva obsahuje aj dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok medzi zmluvnými stranami, ktorú ako sama žalovaná uvádza, je potrebné považovať za samostatný právny úkon. Ako už súd prvej inštancie uviedol, ide o pohľadávku, ktorej postúpenie zákon nevyklučuje. Nestotožnil sa s obranou žalovanej, že poškodená by najskôr musela uhradiť žalobcovi nájom náhradného motorového vozidla a až tak by mohol vymáhať svoj nárok na náhradu škody v rozsahu uhradenej sumy proti žalovanej, resp. škodcovi, lebo až tak by mu vznikla skutočná škoda. Pri výklade, aký uvádza žalovaná by taktiež nedošlo ku vzniku skutočnej škody poškodenej spočívajúcej v zmenšení jej majetku, lebo ona náklady na opravu taktiež nehradila. Podľa názoru súdu prvej inštancie je na rozhodnutí poškodeného, či si nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi, resp. voči jeho poisťovateľovi resp. voči obom týmto subjektom, alebo či svoju pohľadávku na náhradu škody spočívajúcu vo výške nákladov nájmu za náhradné vozidlo postúpi na iný subjekt. Akcentoval, že škoda samotná vznikla poškodenej už momentom poškodenia jej motorového vozidla, a nie až následne. Následný je len dôsledok vzniku škody, resp. jej výška, ktorá vzniká v príčinnej súvislosti so vznikom škody nezákonným konaním škodcu. Výška škody spočíva okrem výšky nákladov na opravu (ktoré žalovaná uhradila zmluvnému autoservisu a nie poškodenej), aj v nákladoch v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla počas doby, v ktorej je poškodená v dôsledku škody vylúčená z užívania svojho motorového vozidla. Ide o skutočnú škodu. Tento záver obsahujú aj stranami sporu uvádzané rozhodnutia najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie sa stotožnil so žalovanou, že účelom zákona o PZP je predovšetkým odškodnenie poškodeného, ktoré má byť rýchle a úplné, navyše podľa názoru súdu aj s čo najmenším zaťažovaním poškodeného, ktorý je už aj tak zaťažený ním nijako nespôsobeným poškodením svojho motorového vozidla a s tým spojenými úkonmi ako napr. obhliadkou, vyhľadávaním opravovne a pod. Preto aj náklady na opravu poškodeného motorového vozidla zvyčajne v praxi hradí poisťovateľ škodcu, s ktorým má škodca uzatvorené povinné zmluvné poistenie za škody spôsobené prevádzkou motorového vozidla a nie najskôr poškodený opravovni, ktorý ani navyše nemusí disponovať s potrebným obnosom finančných prostriedkov potrebných na opravu jeho poškodeného vozidla. Tomuto slúži aj systém zmluvných autoservisov, s ktorými má poisťovateľ (žalovaná) uzatvorené zmluvy, na základe ktorých hradí náklady na opravu priamo zmluvnému autoservisu. Nijako teda neodporuje účelu zákona o PZP, ani ho neobchádza skutočnosť, že nevyhnuté a účelne vynaložené náklady na nájom náhradného motorového vozidla, ktoré vznikli poškodenej v príčinnej súvislosti s poškodením jej motorového vozidla konaním poistenca žalovanej, ako svoju pohľadávku, postúpi prenajímateľovi náhradného motorového vozidla, voči ktorému poškodenej vznikol záväzok na úhradu vo výške nájmu za náhradné motorové vozidlo, ktoré pohľadávky si tieto strany vzájomne započítali, teda de facto uhradili vzájomným započítaním. Preto súd prvej inštancie považoval aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v spore vyplývajúcu z hmotného práva za preukázanú. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimitáciu žalovanej, podľa názoru súdu prvej inštancie je subjektom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovanej, a preto je v konaní pasívne vecne legitimovaná. Navyše a len pre úplnosť uviedol, že žalovaná plnila žalobcovi čiastočne pohľadávku titulom náhrady škody v dôsledku škodovej udalosti.

4. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že 11.3.2023 došlo v H. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodenej, ako aj skutočnosť, že ku vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej. V čase opravy poškodeného motorového vozidla poškodená uzavrela zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 521/2023 zo dňa 2.5.2023, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenej motorové vozidlo značky U. W.. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenej faktúru č. 5492023, splatnú dňa 24.5.2023 na sumu 469,97 eura s DPH, predmetom ktorej bol nájom v rozsahu 8 dní a jednorazový príspevok za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 25 eur bez DPH. Cena prenájmu náhradného vozidla U. W. za jeden deň bola 45,83 eura bez DPH a 55 eur s DPH. Náhradu škody si žalobca uplatnil u žalovanej listom zo dňa 15.5.2023. S uplatnením nároku na náhradu škody oznámil žalovanej aj postúpenie pohľadávky z postupcu na postupníka (žalobcu). Žalovaná mu listom zo dňa 22.5.2023 oznámila, že 22.5.2023 ukončila šetrenie poistnej udalosti a poskytla poistné plnenie za zapožičanie náhradného vozidla za 4 dni prenájmu náhradného vozidla do vystavenia faktúry za opravu dňa 5.5.2023. Žalovaná vyplatila žalobcovi sumu náhrady škody vo výške 249,98 eura, nepriznaný rozdiel je vo výške 219,99 eura, ktorú sumu si žalobca uplatňuje v konaní.

5. Predovšetkým súd prvej inštancie uviedol, že skutočnou škodou, ktorá vzniká v súvislosti s poškodením motorového vozidla poškodenému, sú nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady potreby vynaloženia nákladov v príčinnej súvislosti so vznikom škody. V prejednávanvej veci nebolo sporné, že poškodená prišla v dôsledku poškodenia a opravy svojho motorového vozidla o možnosť užívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovanej a musela si vypožičať náhradné vozidlo. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla nebola v spore spochybnená a vyjadrila ju žalovaná aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému resp. žalobcovi preplatila. Účelnosť vynaložených nákladov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla súvisí so zabezpečením súkromných alebo pracovných potrieb v takom rozsahu, v akom na ich zabezpečenie bolo používané motorové vozidlo poškodeného. Možnosť využitia náhradného vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti, ktorú sám nezavinil, používať vlastné motorové vozidlo. Taktiež pokiaľ strany sporu poukazovali na rozsiahlu judikatúru prvoinštančných a odvolacích súdov v obdobných veciach nárokov na náhradu škody, súd prvej inštancie uviedol, že každú prejednávanú vec je nevyhnutné posúdiť individuálne na základe zistených skutkových okolností. Pokiaľ ide o judikatúru najvyšších súdnych autorít, súd prvej inštancie sa s ňou stotožňuje a nijako sa od nej nedochýlil ani v aplikácii skutočnej škody ani v otázke, že za účelné a nevyhnutné náklady vynaložené v príčinnej súvislosti so vznikom škody poškodenému za nájom náhradného motorového vozidla sú opodstatnené dovtedy, dokiaľ sa opravené motorové vozidlo nedostane do dispozície poškodeného.

6. Žalovaná neuznala náklady na prenájom náhradného vozidla, pretože má predovšetkým za to, že oprava poškodeného vozidla bola účelná, nevyhnutná a odôvodnená len do času ukončenia opravy poškodeného vozidla t. j. do 5.5.2023, v rozsahu 4 dní. Namietala, že poškodená v tomto prípade nekonala v súlade so zásadou neminem laedere vyplývajúcou z § 415 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkami žalovanej, ktorá nájom náhradného vozidla považovala za účelný len za dobu 4 dní. Uviedol, že ako vyplýva z vykonaného dokazovania, poškodená si náhradné vozidlo požičala iba na obdobie, kedy sa jej poškodené vozidlo nachádzalo v servise, pričom dĺžku opravy ovplyvniť nemohla. Z potvrdenia o odovzdaní a prevzatí vozidla z autoservisu vyplýva, že autoservis motorové vozidlo odovzdal poškodenej bezodkladne po ukončení opravy a doručení krycieho listu zo strany žalovanej (poisťovne), t. j. dňa 9.5.2023. Poškodená ukončila nájom náhradného vozidla týmto dňom, t. j. taktiež dňa 9.5.2023, keď jej bolo vydané jej opravené motorové vozidlo servisom. Podľa názoru súdu prvej inštancie za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je preto potrebné považovať dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poistná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona o PZP vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy, alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Uvedená obchodná zvyklosť autoservisov je všeobecne známa a vyplýva aj zo žalobcom predložených potvrdení o bežnej obchodnej praxi. Poškodený v prípade platnej poistenej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne uhradiť cenu opravy vo forme krycieho listu (nemožno nútiť poškodeného aby sám zaplatil cenu opravy a následne uplatnil nárok u poisťovne).

7. Žalovaná v konaní ničím nepreukázala, že dobu trvania opravy a teda dobu prenájmu náhradného vozidla nejako ovplyvnila poškodená, ktorá tak mala postupovať v rozpore so zásadou neminem laedere vyplývajúcou z § 415 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal preukázané, že poškodenej žalobca reálne poskytol motorové vozidlo za dohodnutú sumu až do 9.5.2023, kedy bolo poškodenej odovzdané z autoservisu opravené jej motorové vozidlo. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané (potvrdením autoservisu zo dňa 9.5.2023), že poškodené vozidlo sa po celé obdobie v čase od 2.5.2023 do 9.5.2023, t. j. 8 dní, nachádzalo v autoservise, pričom prenájom náhradného vozidla v tomto období bol pre poškodenú nevyhnutným dôsledkom škodovej udalosti, ktorú nezapríčinila a v priamej príčinnej súvislosti s poškodením jej motorového vozidla poisťovňou žalovanej, pričom motorové vozidlo sa do sféry poškodenej dostalo 9.5.2023. Námietky žalovanej k dobe trvania opravy nie sú vo vzťahu k poškodenej relevantné, nakoľko žalovaná ničím nepreukázala, že poškodená (alebo žalobca) tak

konal zámerne, s cieľom predĺžiť opravu a teda aj predĺžiť nájom náhradného vozidla. Žalovaná tvrdila, že nájom náhradného vozidla bol nevyhnutý a účelný do času 5.5.2023, kedy bola vystavená faktúra za opravu vozidla poškodenej servisom a vozidlo bolo prevádzkyschopné, pritom neberie do úvahy skutočnosť, že jej zmluvný autoservis vydal vozidlo do dispozície poškodenej až po vystavení tzv. krycieho listu žalovanou. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že nie je rozhodujúce vystavenie faktúry, ale rozhodujúca je skutočnosť, kedy sa opravené motorové vozidlo dostalo do dispozičnej sféry poškodenej, ibaže by poškodená svojím konaním sama túto dispozíciu znemožnila. Ak teda tieto skutočnosti žalovaná namieta, je namieste, aby svoje zmluvné autoservisy inštruovala na vydanie vozidla poškodenej v deň vystavenia faktúry resp. dohodla v zmluvných podmienkach s nimi postup tak, aby to nijako nezaťažovalo poškodenú, ktorej záujmom je čo najskoršie opravenie a používanie svojho motorového vozidla. Na tomto mieste súd prvej inštancie považoval za potrebné zdôrazniť, že poškodená ani nemusí vedieť a spravidla ani nevie, kedy zmluvný autoservis vystavil a zaslal žalovanej faktúru za opravu. Preto považoval za dôvodnú námietku žalobcu, že žalovanou uznané a vyplatené plnenie za prenájom náhradného motorového vozidla predstavuje žalovanou (poisťovňou) určenú dobu trvania nájmu, pričom je zrejmé, že poškodená nijako svojvoľne a svojím konaním resp. nekonaním nepredlžovala dobu počas ktorej nemala svoje motorové vozidlo k dispozícii.

8. Ako už súd prvej inštancie uviedol, poškodenému sa uhrádza skutočná škoda t. j. účelne, dôvodne a nevyhnutne vynaložené náklady. V prejednávanej veci nebolo sporné, že poškodená prišla v dôsledku poškodenia a opravy svojho motorového vozidla o možnosť užívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovanej a musela si vypožičať náhradné vozidlo. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodená má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla nebola v spore relevantne spochybnená a vyjadrila ju žalovaná aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému resp. žalobcovi preplatila. Účelnosť vynaložených nákladov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla súvisí so zabezpečením súkromných alebo pracovných potrieb v takom rozsahu, v akom na ich zabezpečenie bolo používané motorové vozidlo poškodeného. Možnosť využitia náhradného vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti, ktorú sám nezavinil, používať vlastné motorové vozidlo. Preto považoval súd prvej inštancie za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla čas od prijatia motorového vozidla do opravy až do času jeho vydania poškodenej, t. j. dobu od 2.5.2023 do 9.5.2023.

9. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že ide o účelné, nevyhnutné a preukázané výdavky, ktoré poškodenej vznikli v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, ktorú spôsobil poistenec žalovanej vo výške 469,97 eura, a ktoré vyplývajú z faktúry č. 5492023 zo dňa 9.5.2023. Krátenie nároku žalobcu na náhradu škody zo strany žalovanej nepovažoval za opodstatnené. Nakoľko žalovaná plnila titulom náhrady škody 23.5.2023 iba sumu vo výške 249,98 eura, rozdiel vo výške 219,99 eura je povinná zaplatiť žalobcovi. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na úhradu istiny vo výške 219,99 eura žalobcovi.

10. Žalobca si popri istine uplatnil aj úroky z omeškania. Pokiaľ ide o úroky z omeškania súd prvej inštancie zastával právny názor, že špecifické ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje v prípade nároku na vznik omeškania v dôsledku nesplnenia povinnosti poisťovateľa uvedenej v § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak v prípade porušenia povinnosti uvedenej v § 11 ods. 7 zákona o PZP je nutné aplikovať v prípade neposkytnutia poistného plnenia v plnom rozsahu v tam uvedenej lehote ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP, ktoré je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis, nezbavuje poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorenie plnenia a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP. Žalovaná skončila šetrenie poistnej udalosti 22.5.2023 a bola povinná následne v celom rozsahu plniť v lehote do 15 dní od skončenia šetrenia (§ 11 ods. 7 zákona o PZP), pričom táto lehota uplynula 6.6.2023. Nasledujúcim dňom sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu. Preto súd prvej inštancie zaviazal žalovanú aj na úhradu úrokov z omeškania za žalobcom požadovanú dobu omeškania t. j. od 7.6.2023 do zaplatenia v zákonom stanovenej výške platnej k prvému dňu vzniku omeškania.

11. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie v zmysle § 4 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 4, § 11 ods. 6, ods. 7, ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“), § 427 ods. 1, ods. 2, § 442 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 524, § 525 ods. 1, ods. 2, § 529 ods. 1, § 39, § 37 ods. 2, § 580, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase vzniku omeškania žalovaného, rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku podľa zásady úspechu v spore tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Proti rozsudku podala žalovaná odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C. s. p. a žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, resp. napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, keď posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu je nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, nepresvedčivé, neúplné, ako aj vnútorne rozporné a nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalovaná sa z odôvodnenia napadnutého rozsudku uvedeného v odseku 35 prakticky žiadnym zrozumiteľným spôsobom nedozvedela, prečo by žalobca mal mať aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie daného nároku v súdnom konaní, pričom zdôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu vykazuje znaky absolútnej svojvoľe. V prvom rade poukázala na to, že súd prvej inštancie v rozpore s dlhodobou ustáleným výkladom pojmu skutočnej škody vyvodil, že poškodenému mala v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť škoda už len samotným vystavením faktúry za prenájom a v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mu vznikla škoda už momentom poškodenia jeho motorového vozidla. Počas konania opakovane poukazovala na to, že pojem skutočná škoda sa dlhodobou interpretuje tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného R 55/1971, či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného (R 28/2007), pričom nepostačuje len zvýšenie pasív (t. j. napr. len samotné vystavenie faktúry za prenájom náhradného vozidla). V tejto súvislosti poukázala napr. aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.12.2018, sp. zn. 11Co/92/2018. V súlade s dlhodobou ustáleným výkladom pojmu skutočná škoda teda len samotná suma, ktorú poškodený dlhuje svojmu veriteľovi z titulu nájmu náhradného vozidla, nie je ujmu, ktorá by už nastala v jeho majetkovej sfére. Povinnosť poškodeného ako dlžníka zaplatiť dlh svojmu veriteľovi vznikla z jeho záväzku zo zmluvy o nájme náhradného vozidla a pokiaľ nebola splnená (dlh zaplatený) majetkový stav poškodeného sa o túto hodnotu neznižuje. To platí aj v situácii, keď už bolo o platobnej povinnosti poškodeného voči jeho veriteľovi rozhodnuté súdom. Rozhodujúce je to, že dlh nebol splnený. V súlade s dlhodobou ustáleným výkladom zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka je teda zrejmé, že poškodenému môže v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť skutočná škoda len v prípade, pokiaľ poškodený ako nájomca žalobcovi ako prenajímateľovi faktúru za prenájom náhradného vozidla riadne uhradí (či už bankovým prevodom alebo v hotovosti). Inak povedané, poškodenému môže v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť skutočná škoda len v prípade, ak záväzok poškodeného vyplývajúci z faktúry za prenájom náhradného vozidla zanikne riadnym splnením (solúciou) podľa § 559 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ teda súd prvej inštancie v odseku 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že sa nestotožňuje s obranou žalovanej, že poškodený by musel najskôr uhradiť žalobcovi nájomné za prenájom náhradného vozidla a až následne by sa v rozsahu uhradenej sumy mohol domáhať nároku na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči žalovanej, resp. škodcovi, lebo až tak by mu vznikla skutočná škoda, tak takáto argumentácia súdu je v priamom rozpore s dlhodobou ustáleným výkladom pojmu skutočná škoda. Žalovaná teda v rámci jej procesnej obrany počas konania vychádzala z dlhodobou ustáleného výkladu pojmu skutočná škoda a v tejto súvislosti poukazovala na to, že poškodený faktúru za prenájom náhradného vozidla žalobcovi ako prenajímateľovi nikdy neuhradil a preto poškodenému v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla nevznikla žiadna škoda. Súd prvej inštancie teda vec jednoznačne nesprávne právne posúdil, keď mal v odseku 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku za to, že poškodenému vznikla škoda už len na základe samotného vystavenia faktúry za prenájom náhradného vozidla. Mala za to, že ide o absolútne nesprávny a svojvoľný výklad § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka zo strany súdu. Navyše ako už uviedla, súd prvej inštancie

sa takouto argumentáciou, v zmysle ktorej mala poškodenému vzniknúť škoda už len na základe samotného vystavenia faktúry za prenájom náhradného vozidla neprípustným a absolútne svojvoľným spôsobom odchytil od ustáleného výkladu pojmu skutočnej škody, ktorý je judikatúrou už dlhodobo ustálený minimálne od spomínaného rozhodnutia R 55/1971.

13. Počas konania ďalej opakovane poukazovala na to, že hoci nárok na náhradu škody v súvislosti so samotným poškodením motorového vozidla, ako aj nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla majú svoj pôvod v tej istej škodovej udalosti (t. j. v dopravnej nehode), tak ide o nároky rozdielnej povahy a taktiež aj okamih kedy tieto nároky vznikajú, je rozdielny. Zatiaľ čo v prípade samotnej škody na motorovom vozidle sa majetkový stav poškodeného znižuje už v dôsledku samotného poškodenia motorového vozidla (t. j. skutočná škoda tu poškodenému vzniká už v okamihu dopravnej nehody), tak v prípade prenájmu náhradného vozidla sa majetkový stav poškodeného znižuje a skutočná škoda vzniká až zaplatením nájomného (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 28.2.2017, sp. zn. 25 Cdo 3019/2015 týkajúceho sa výkladu § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a rozlišovania medzi okamihom vzniku samotnej škody na motorovom vozidle a okamihom vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla). Nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla je teda nárok, ktorý sa odvodzuje od dočasnej nemožnosti poškodeného užívať počas doby opravy jeho poškodené motorové vozidlo a škoda tu poškodenému vzniká až momentom úhrady nájomného. V zmysle vyššie uvedeného je teda zrejmé, že súd prvej inštancie v rozpore s dlhodobo ustáleným výkladom zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka vôbec nerozlišuje, že nárok na náhradu škody v súvislosti so samotným poškodením motorového vozidla a nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla sú dva nároky rozdielnej povahy a taktiež aj okamih, kedy tieto nároky vznikajú, je rozdielny. Vyššie uvedené možno pozorovať aj na argumentácii súdu prvej inštancie, podľa ktorej „Pri výklade, aký uvádza žalovaný, by taktiež nedošlo ku vzniku skutočnej škody poškodenému spočívajúcej v zmenšení jeho majetku, lebo on náklady na opravu taktiež nehradil.“ Navyše argumentácia súdu prvej inštancie, že poškodenému mala v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť škoda už momentom poškodenia jeho motorového vozidla a nie až následne, je podľa žalovanej absolútne nezmyselná už len z toho hľadiska, že poškodený v okamihu dopravnej nehody pravdepodobne ešte ani vôbec nevie, či si náhradné vozidlo vôbec prenajme. Mala za to, že súd prvej inštancie vec v rozpore s dlhodobo ustáleným výkladom § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne nesprávne a svojvoľne posúdil aj v tom smere, že poškodenému mala v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť škoda už momentom poškodenia jeho motorového vozidla, nakoľko nárok na náhradu škody v súvislosti s poškodením motorového vozidla a nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla sú dva nároky rozličnej povahy a taktiež aj okamih, kedy tieto nároky vznikajú je rozdielny, nakoľko poškodenému v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniká škoda až zaplatením nájomného.

14. Za absolútne svojvoľnú a neprípustnú považovala argumentáciu súdu prvej inštancie, že „úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie, čo zakladá aj aktívnu legitimáciu žalobcu v konaní.“ Takúto argumentáciu, podľa ktorej by malo úhradu nájomného suplovať samotné postúpenie považuje za nesprávnu už len z toho hľadiska, že postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka je právny inštitút, na základe ktorého dochádza k zmene v osobe veriteľa a žalovaná preto považuje za absolútne vylúčené, aby inštitút na základe ktorého dochádza k zmene v osobe veriteľa mal akýmkoľvek spôsobom suplovať zánik záväzku splnením podľa § 559 Občianskeho zákonníka. Takýto právny názor súdu prvej inštancie preto považuje za absolútne svojvoľný, nerešpektujúci systematiku právnych noriem Občianskeho zákonníka upravujúcich jednotlivé právne inštitúty a odchyľujúci sa od významu a účelu týchto právnych noriem Občianskeho zákonníka takým spôsobom, že takýto výklad súdu možno považovať za extrémne rozporný so zásadou spravodlivosti.

15. Žalovanej ďalej nie je vôbec zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie v odseku 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že žalovaná mala počas konania argumentovať, že pohľadávka poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mala zaniknúť na základe vzájomného započítania pohľadávok podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023. Z obsahu žalobcovej žaloby vyplýva, že vznik nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla bol viazaný na právny úkon započítania podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 (napr. bod 4, či bod 8. žaloby). Žalovaná tak v jeho vyjadreniach rozporovala, že v dôsledku právneho úkonu započítania podľa bodu 5 zmluvy o postúpení

pohľadávky zo dňa 15.5.2023 nemohla poškodenému vzniknúť žiadna škoda v súvislosti s prenájom náhradného vozidla. Žalovaná konkrétne jeho argumentáciu, že poškodenému v dôsledku právneho úkonu započítania podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 nemohla vzniknúť žiadna škoda v súvislosti s prenájom náhradného vozidla odôvodňovala týmito dvoma rovinnami: právny úkon započítania je len právny konštrukt, resp. právna fikcia, pri ktorom k žiadnemu skutočnému plneniu a teda ani ku skutočnému (reálnemu) zmenšeniu majetkovej sféry poškodeného nedochádza, ale dochádza tu len k zániku vzájomných pohľadávok (aktív) a záväzkov (pasív); právny úkon započítania je vo svojej podstate ekvivalentný právny úkon, pri ktorom je na strane každého účastníka dohody o započítaní strata pohľadávok (aktív) kompenzovaná v rovnakom rozsahu stratou záväzkov (pasív), pričom pri ekvivalentných právnych úkonoch je vo všeobecnosti známe, že pri nich nikdy nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR z 23.5.2013, spis. zn. IV. ÚS 275/2013). Žalovaná preto argumentáciu súdu prvej inštancie, že mala počas konania tvrdiť, že pohľadávka poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájom náhradného vozidla mala zaniknúť na základe vzájomného započítania pohľadávok podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 považuje za absolútne svojvoľnú, žiadnym spôsobom nevyplývajúcu z jednotlivých vyjadrení žalovanej počas konania. V rámci svojej procesnej obrany počas celého konania predsa argumentovala, že poškodenému ani vôbec nevznikol nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájom náhradného vozidla, ktorý by bolo možné postúpiť na tretiu osobu (nakoľko záväzok poškodeného na úhradu nájomného nezanikol riadnym splnením podľa § 559 Občianskeho zákonníka, ale mal zaniknúť započítaním podľa § 580 Občianskeho zákonníka).

16. Navyše treba taktiež poukázať na to, že súd prvej inštancie si aj sám protirečí, keď najskôr v odseku 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku tvrdil, že ujma v majetkovej sfére poškodeného v súvislosti s prenájom náhradného vozidla mala nastať v nadväznosti na zmluvné dojednanie bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023, pričom vzápätí na to opätovne absolútne nesprávne konštatoval, že škoda samotná mala poškodenému vzniknúť už momentom poškodenia jeho motorového vozidla, pričom časť nároku na náhradu škody vo výške nákladov za prenájom náhradného vozidla mala byť postúpená poškodeným na žalobcu. Ďalej poukázala na to, že súd prvej inštancie v odseku 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku taktiež nesprávne uviedol, že započítanie je spôsob splnenia (úhrady) pohľadávky medzi subjektami vzájomného započítania, resp. že ide fakticky o spôsob splnenia vzájomných pohľadávok (dlhov) medzi dvoma vzájomnými dlžníkmi. K tejto argumentácii súdu opätovne uviedla, že započítanie vo všeobecnosti nemožno považovať za nejaký iný spôsob alebo formu splnenia dlhu, ale ide o spôsob zániku nesplneného záväzku, pri ktorom naopak dvojité plnenie odpadá (povinnosť plniť zaniká), a preto právnu úpravu splnenia dlhu (záväzku) nemožno analogicky použiť na započítanie pohľadávok. V tejto súvislosti poukazovala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) z 23.8.2023, spis. zn. 4Obdo/3 0/2022, ktorý v tomto rozhodnutí jasne rozlíšil medzi spôsobom zániku záväzku splnením a spôsobom zániku záväzku započítaním. V súvislosti s rozlišovaním medzi spôsobom zániku záväzku splnením a spôsobom zániku záväzku započítaním ďalej odkázala na argumentáciu uvedenú vo vyjadreniach v konaní pred súdom prvej inštancie. Dodala, že splnenie a započítanie sú dva odlišné spôsoby zániku záväzku, ktoré nemožno navzájom zamieňať, resp. zmiešavať, pričom mala za to, že ide o skutočnosť, ktorá by aj súdu mala byť známa, a ktorú by mal súd v rámci právneho posúdenia veci aj zohľadňovať.

17. V súvislosti s posúdením otázky započítania zo strany súdu prvej inštancie dodala, že napriek predchádzajúcej nesprávnej argumentácii súdu, podľa ktorej má byť započítanie spôsob splnenia (úhrady) pohľadávky, následne správne konštatoval, že započítaním zanikli pohľadávky medzi subjektami vzájomného započítania ako dlžníkmi navzájom. V zmysle vyššie uvedeného sa tak žalovanej javí, že súd prvej inštancie na jednej strane posudzoval účinky dohody o započítaní podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 správne v súlade s platnou právnou úpravou keď uviedol, že započítaním dochádza k zániku vzájomných pohľadávok (a nedochádza tu teda k žiadnemu splneniu či k úhrade vzájomných dlhov). Mal preto za to, že súd prvej inštancie v rámci tohto (správneho) posúdenia účinkov dohody o započítaní podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 dospel svojím spôsobom k tomu, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na uplatňovanie daného nároku, nakoľko dohodou o započítaní podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 došlo len k zániku vzájomných pohľadávok a záväzkov účastníkov tejto dohody o započítaní, a nedošlo k žiadnej úhrade faktúry za prenájom a ku vzniku škody na strane poškodeného. Mala za to, že pokiaľ teda žalobca odvodzuje v konaní aktívnu vecnú legitimáciu zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023, tak na základe tohto dokumentu nemohol nikdy nadobudnúť pohľadávku poškodeného na náhradu škody

v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, nakoľko pohľadávka poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla preukázateľne neexistovala pred uzatvorením tejto zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 a taktiež vôbec nevznikla na základe dohody o započítaní pohľadávok podľa bodu 5 tejto zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023. V tejto súvislosti poukázala aj na zásadu *nemo plus iuris* a zdôraznila, že žalovaná voči poškodenému pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 nemala postavenie dlžníka z titulu náhrady škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla a vice versa, poškodený pred uzatvorením tejto zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 nemal voči žalovanej postavenie veriteľa z titulu náhrady škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Nakoľko teda poškodený pred samotným uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 nemal voči žalovanej ako poisťovateľovi nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, tak v rámci bodu 4 tejto zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 nemohla byť ani platne dojednaná odplata za postúpenie (keďže v čase uzatvorenia tejto zmluvy o postúpení pohľadávky z 15.5.2023 nárok poškodeného voči žalovanej ako poisťovateľovi na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla neexistoval). Poukázala aj na to, že škoda musí byť reálna, pretože len tvrdenie že škoda vznikne v budúcnosti, nie je postačujúce.

18. Namietala, že pri posúdení otázky, že účelom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 bolo obchádzanie zákona, súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy dôkazy a argumentáciu žalovanej. Predovšetkým poukázala na to, že súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal s dôkazným prostriedkom predloženým žalovanou, a to konkrétne výťahom z webovej stránky Q..P.sk, prostredníctvom ktorej žalobca ponúka poškodeným dopravnými nehodami prenájom náhradného vozidla bezplatne resp. zadarmo, pričom následne v rámci súdneho konania účelovo argumentuje, že započítaním podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 malo zo strany poškodeného dôjsť k úhrade faktúry za prenájom a ku vzniku škody. Mala za to, že skutočnosti vyplývajúce z tejto webovej stránky jednoznačne preukazujú zámer žalobcu používať dohodu o započítaní obsiahnutú v bode 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 ako prostriedok na obchádzanie zákona. Zopakovala, že vzhľadom na jednotlivé okolnosti prejednávaneho prípadu má jednoznačne za to, že spôsob akým žalobca zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v obdobných sporoch vykazuje charakteristické znaky obchádzania zákona tak, ako boli definované aj v niektorých rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.4.2005, sp. zn. 4 Cdo 33/2005, či nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2008 sp. zn. III. ÚS 314/07). Žalobca sa teda konkrétne prostredníctvom dohody o započítaní a zmluvy o postúpení pohľadávky snaží navodiť dojem, že zo strany poškodeného malo dôjsť k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla a k postúpeniu pohľadávky poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla na žalobcu, hoci v skutočnosti zo strany poškodeného nedošlo k žiadnej úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla a tým pádom nemohlo dôjsť ani k postúpeniu pohľadávky poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla na žalobcu (nakoľko táto pohľadávka poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla teda ani nikdy nevznikla). Mala za to, že podpisom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 sa v skutočnosti sleduje dosiahnutie výsledku, ktorý je ako už uviedla v rozpore so základným cieľom a zmyslom (*ratio legis*) zákona o PZP, ktorým je odškodňovanie poškodených, ktorým v súvislosti s dopravnou nehodou vznikla skutočná škoda na motorovom vozidle, resp. ktorým vznikla skutočná škoda aj v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, a nie „preplácanie“ neuhradeného dlžného nájomného za prenájom náhradných vozidiel obchodným spoločnostiam akou je aj žalobca, ktorých predmetom podnikania je aj prenájom náhradných vozidiel. Žalovanej sa navyše z celého odseku 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku javí, že súd prvej inštancie posudzoval otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu aj značne svojvoľne v absolútnom rozpore s platnou právnou úpravou v neprospech žalovanej. Výsledkom takéhoto svojvoľného posúdenia otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je tak nezrozumiteľné, vnútorne rozporné a zmätočné odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu prvej inštancie. Bola názoru, že odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu je tak do značnej miery aj nepreskúmateľné, čím je daný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p..

19. Pokiaľ ide o meritum veci, aj tu súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v odseku 41 odôvodnenia uviedol, že za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla treba považovať čas od prijatia vozidla do opravy až do času jeho vydania poškodenému, t. j. dobu od 2.5.2023 do 9.5.2023. V súvislosti s nevyhnutnou dĺžkou

prenájmu náhradného vozidla poukázala na to, že po zavŕšení opravy sa už nejedná o nevyhnutný a účelný prenájom náhradného vozidla. V danom prípade z faktúry za opravu č. 1578606861 zo dňa 5.5.2023 (ďalej aj ako „faktúra za opravu“) jednoznačne vyplýva, že oprava poškodeného vozidla bola zavŕšená 5.5.2023. Odovzdaním poškodeného vozidla do autoservisu sa medzi autoservisom a poškodeným fakticky zakladá osobitný druh zmluvy o dielo v podobe zmluvy o oprave veci podľa § 652 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka „Objednávateľ je povinný vyzdvihnúť si vec najneskôr do jedného mesiaca od uplynutia času, keď sa oprava alebo úprava mala vykonať, a ak bola vykonaná neskôr, do jedného mesiaca od upovedomenia o tej vykonaní. Ak tak neurobí, je povinný zaplatiť poplatok za uskladnenie.“ Nakoľko pri oprave poškodeného vozidla nie je možné vopred presne určiť dobu opravy, tak možno predpokladať, že v prípade opravy poškodeného vozidla bude platiť druhá časť prvej vety § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zhotoviteľ (autoservis) je povinný upovedomiť poškodeného (objednávateľa) o vykonaní opravy, čím poškodený získa vedomosť, že jeho vozidlo je opravené a môže si ho vyzdvihnúť, pričom v momente ako poškodený získa túto vedomosť, zaniká aj potreba prenájom náhradného vozidla. V zmysle § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka je teda autoservis ako zhotoviteľ povinný upovedomiť poškodeného ako objednávateľa o tom, že oprava poškodeného vozidla bola zavŕšená a poškodený si môže opravené vozidlo vyzdvihnúť. Žalovaná preto považuje za nemysliteľné, aby poisťovne znášali náklady za prenájom náhradného vozidla, ktoré vzniknú v dôsledku nesplnenia, resp. porušenia zákonnej povinnosti autoservisu ako zhotoviteľa upovedomiť poškodeného ako objednávateľa o tom, že oprava jeho vozidla bola zavŕšená a môže si ho prísť vyzdvihnúť. Totiž prijatie opačného prístupu potom podľa názoru žalovanej vytvára aj potenciálny priestor pre svojvoľné zadržiavanie vozidla v autoservise po zavŕšení jeho opravy a celková doba prenájom náhradného vozidla sa tak nedôvodne predlžuje až do ukončenia likvidácie poisťovňou.

20. Pokiaľ súd prvej inštancie v odseku 39 odôvodnenia vychádzal z toho, že vydanie opraveného vozidla autoservisom poškodenému je viazané na vydanie krycieho listu zo strany poisťovne, resp. že má ísť o akúsi všeobecne známu obchodnú zvyklosť, tak takýto postup žiadnym spôsobom nevyplýva z platnej právnej úpravy a práve naopak je v rozpore s vyššie citovaným § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná tak celkovo považuje tzv. „teóriu krycieho listu“ razenú resp. podávanú žalobcom v konaniach vedených na rovnakom alebo podobnom skutkovom základe len za fabuláciu žalobcu, ktorá nemá absolútne žiadnu oporu v platnej právnej úprave. Z tohto hľadiska preto nemožno ani samotný proces opravy poškodeného vozidla chápať v akomsi širšom slova zmysle (t. j. že proces opravy má trvať až do vydania krycieho listu poisťovňou), ako sa to snažil počas konania prezentovať žalobca, nakoľko autoservis má zákonnú povinnosť informovať poškodeného o zavŕšení opravy poškodeného vozidla, pričom odkladanie tejto informačnej zákonnej povinnosti až do vystavenie krycieho listu poisťovňou predstavuje porušenie tejto zákonnej povinnosti zo strany autoservisu. Poznamenala, že medzi autoservisom a žalovanou ako poisťovateľom v zásade ani neexistuje žiadny relevantný právny vzťah, na základe ktorého by autoservis bol býval oprávnený nevydať poškodenému opravené vozidlo až do vystavenia krycieho listu žalovanou. V tejto súvislosti poukázala aj na to, že autoservis je v zásade len miestom plnenia zákonného nároku na náhradu škody v súvislosti s poškodením motorového vozidla zo strany žalovanej ako poisťovateľa voči poškodenému. V zmysle vyššie uvedených skutočností mala za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ako aj na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď mal za to, že prenájom náhradného vozidla mal byť dôvodný a účelný aj po zavŕšení opravy poškodeného vozidla, t. j. aj v dňoch od 6.5.2023 do 9.5.2023.

21. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že žalovaná v podanom odvolaní neuviedla nijaké relevantné skutočnosti ani nepredložila dôkazy, ktoré by viedli k spochybneniu správnosti skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovanej s rozsudkom, postoj žalovanej však nemá vecné ani právne opodstatnenie. Napadnuté rozhodnutie považoval za vecne správne a mal za to, že súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania a plne sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia, preto nevidel dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správne potvrdiť.

22. Žalovanou prezentované odvolacie dôvody považoval za neopodstatnené a zavádzajúce, pričom mal za to, že súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami v tomto konaní a odôvodnenie napadnutého rozsudku plne zodpovedá všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného

súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolateľ v podstate vytyka rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predpokladaným hodnotením skutkových okolností, procesného stavu v konaní a právnym názorom vo vzťahu k jeho návrhu na zamietnutie žaloby. Nie je však možné dôvodne vytykať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Možno teda jednoznačne konštatovať, že nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zaoberal spornými skutočnosťami, argumentáciou a dôkazmi strán, pričom jednotlivé dôkazy a námietky strán sporu vyhodnotil podľa svojej úvahy. Zároveň sa vysporiadal so skutkovými a právnymi okolnosťami žalobcom uplatneného nároku. Skutočnosť, že súd nevyhodnotil dôkazy podľa predstáv žalovanej nezakladá automaticky záver o nesprávnosti týchto skutkových zistení.

23. Námietky a úvahy žalovanej týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci z poukazom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nemožnosť plnenia či údajnú neplatnosť nájomnej zmluvy považuje za čisto účelové a zavádzajúce. Vo vzťahu k týmto námietkam a danosti aktívnej vecnej legitímácie poukázal na skutočnosti a argumentáciu uvedenú v návrhu na vydanie platobného rozkazu, pričom právne otázky aktívnej vecnej legitímácie ako aj inštitútu započítania pohľadávok už boli v rámci rozhodovacej praxe súdov vyriešené a ustálené. Žalovanou namietané skutočnosti sú bez významu pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, ba práve naopak, úvahy žalovanej považuje za absurdné a nelogické, nakoľko v zmysle jeho tvrdení by nemala existovať nijaká škoda na strane poškodeného ani v prípade, ak by k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla došlo priamo jej zaplatením. Procesná obrana žalovanej je zároveň v rozpore s jej postupom šetrenia poisťnej udalosti, keďže sama žalovaná, tak ako je uvedené v žalobe, postúpenú pohľadávku žalobcovi čiastočne splnila a až následne v priebehu konania spochybňuje aktívnu legitímáciu na strane žalobcu a nedôvodnosť započítania pohľadávok. Z uvedeného je zrejmé, že predmetné námietky žalovanej sú účelové a bez akéhokoľvek opodstatnenia. Mal za to, že v danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení, a v spojení s úpravou vyplývajúcou z § 4 ods. 1, ods. 2 a § 15 ods. 1 zákona o PZP, je žaloba skutkovo a právne dôvodná. Uvedené je v súlade s materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktno formálnym výkladom práva. V tomto smere uviedol, že poškodenému v dôsledku nutnej potreby prenajať si náhradné vozidlo vznikol voči žalobcovi ako prenajímateľovi záväzok preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadal poškodený spôsobom nahrádzajúcim platenie - započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodeného nájomcu uplatňovať si nárok z titulu nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. Tzn. že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanej tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Vyššie uvedený postup je súladný s ustálenou rozhodovacou praxou súdov, pričom v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky k úhrade nájomného došlo započítaním. K otázke vzniku práva žalobcu poukázal na obsah zmluvy o postúpení pohľadávky, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v nadväznosti na citované dojednanie bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky.

Pokiaľ žalovaná svoju argumentáciu opiera o závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v uznesení zo dňa 23.8.2023, sp. zn. 4 Obdo 30/2022, v tomto najvyšší súd posudzoval dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok ako samostatný právny úkon pre účely posúdenia odporovateľnosti. Išlo o absolútne odlišný predmet sporu od sporu vedeného medzi žalobcom a žalovanou, jeho závery nie je možné chápať v zmysle, aký im dáva žalovaná. Žalovanou formulované dôvody, na ktorých zakladá svoju námietku, považuje za nesprávne a právne irelevantné. Námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie nemožno vyhovieť, opačný postup by bol nielen nesprávny, ale aj porušujúci princíp právnej istoty s poukazom na stovky obdobných súdnych sporov, v ktorých bol žalobcovi ako aktívne legitimovanému titulom postúpenia pohľadávky od poškodeného proti žalovanej priznaný nárok na zaplatenie nákladov na nájom náhradného vozidla.

24. Pokiaľ žalovaná podaným odvolaním rozporuje náklady vynaložené poškodeným na prenájom náhradného vozidla za obdobie po vystavení faktúry za opravu a uvádza, že za účelný považuje nájom náhradného vozidla len do ukončenia opravy poškodeného vozidla dňa 5.5.2023, plne sa stotožňuje s vyslovenými závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých súd prvej inštancie považoval náklady na nájom náhradného vozidla v celom uplatnenom rozsahu za vynaložené nutne a účelne, nakoľko boli vynaložené počas vykonávania opravy poškodeného vozidla. Uvedené závery sú v súlade s charakterom, účelom a povahou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Žalovanou prezentované odvolacie dôvody považuje za neopodstatnené a zavádzajúce, nakoľko súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami v tomto konaní. V prejednávanom spore je určujúca skutočnosť, že sa poškodený dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poisťnej udalosti zavinenej klientom žalovanej, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia a slobodného vôľového konania, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Poškodený prenájomom náhradného motorového vozidla len riešil dôsledky zapríčinené poisťnou udalosťou a odstraňoval nepriaznivý stav. V súvislosti s dĺžkou trvania nájmu a jej dôvodnosti v celom rozsahu poukázal na svoju argumentáciu pred súdom prvej inštancie a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného predmetným nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.2.2023 (ďalej len „Nález Ústavného súdu SR“). Zotrvanie motorového vozidla poškodeného v autoservise je priamym a bezprostredným následkom konania poisťenca žalovanej, poškodený nemá žiaden dosah na trvanie opravy motorového vozidla, či na doručenie krycieho listu zo strany poisťovne. Užívanie opraveného motorového vozidla mu umožňuje autorizovaný autoservis, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne (žalovanej), až keď sú mu nahradené náklady spojené s vykonanou opravou motorového vozidla, na ktorých úhradu je zaviazaná poisťovňa. Ak autoservis vydá opravené vozidlo po úhrade nákladov na opravu motorového vozidla, resp. doručení krycieho listu zo strany poisťovne, a žalobca preukáže súdu, kedy poškodený odovzdal poškodené vozidlo autoservisu a kedy mu bolo opravené motorové vozidlo vrátené, ide o unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu na preukázanie účelu náhradného vozidla, a teda nároku na náhradu nákladov spojených s jeho prenájomom. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v autoservise bola pričítateľná poškodenému, práve naopak, doba zotrvania vozidla v autoservise a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisí výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poisťencom žalovanej a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poisťnej udalosti prešla na poisťovňu. Postup autoservisu, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne, pri vykonávaní opravy motorového vozidla a jeho vracaní poškodenému nemožno nijako pričítať poškodenému, ktorý bol objektívne po celú dobu zotrvania jeho motorového vozidla v autoservise vylúčený z užívania svojho motorového vozidla, a to v dôsledku primárnej príčiny, ktorou je vznik škody na jeho motorovom vozidle porušením povinností poisťenca poisťovne. Nie je preto relevantné náhradu za predmetnú škodu nepriznať za obdobie, počas ktorého sa vozidlo poškodeného preukázateľne nachádzalo v autoservise, a ktorého dĺžku nijako nezapríčinil alebo neovplyvnil poškodený, a to nasledujúce po dátume vykonania opravy odvodenom z faktúry predstavujúcej výzvu na zaplatenie (účtovný doklad). Autoservis je zodpovedný za riadne a včasné plnenie svojmu zmluvnému partnerovi, ktorým je poisťovňa. Zodpovednostný vzťah medzi autoservisom a poisťovňou vzniká v dôsledku vzniku nákladov, ktoré poisťovňa musela znášať pre porušenie jeho povinností. Táto zodpovednosť však nevyklučuje vecnú súvislosť medzi pôsobením prvotnej príčiny, a to škodovej udalosti, so vznikom škodového následku, ktorým je vznik nákladov na prenájom náhradného vozidla pre nemožnosť užívania vlastného poškodeného vozidla poškodeným, ktoré sa za účelom vykonania jeho opravy nachádzalo v autoservise. Ide tak o škodu, ktorá je adekvátnym dôsledkom protiprávneho konania, a to podľa

všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností. Čakanie na krycí list tak spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzujú obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania opravy jeho motorového vozidla. Nestotožnil sa s názorom žalovanej o tom, že náklady na prenájom náhradného vozidla vzniknuté po vystavení faktúry za opravu nie je možné považovať za škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Uvedený záver totiž nereflektuje na účel náhradného vozidla vymedzený v Náleze Ústavného súdu SR, ktorý podľa názoru žalobcu vylučuje dopad konania autorizovaného autoservisu na príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou a nutnosťou a účelnosťou užívania náhradného vozidla po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise. Žalobca v intenciách záverov plynúcich z uvedeného nálezu zastáva názor, že na poškodenom, resp. žalobcovi, ani nemôže spočívať dôkazné bremeno ohľadom skutočností, ktoré nastali mimo jeho vplyvu (okolnosti trvania opravy, doručovania krycieho listu, nevydania motorového vozidla ku dňu vykonania jeho opravy). Vyslovil presvedčenie o správnosti ním prezentovaného výkladu a interpretácie nálezu Ústavného súdu SR a vzhľadom na množstvo rozhodnutí súdov prvej inštancie i odvolacích súdov mal za to, že v otázke účelnosti nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla došlo k ustáleniu rozhodovacej praxe v zmysle argumentácie žalobcu. Žalobca pre podporu svojej argumentácie poukázal tiež na ďalšie aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/77/2023, zo dňa 30.4.2024 a sp. zn. 7Co/51/2024, zo dňa 31.7.2024, ktorých závery sú rovnako aplikovateľné na predmetné konanie.

25. Žalovaná v odvolacej replike uviedla, že jej odvolanie v žiadnom prípade nemožno považovať len za akýsi prejav nesúhlasu žalovanej s právnym posúdením veci zo strany súdu, či za akýsi prejav nespokojnosti so spôsobom hodnotenia dôkazov zo strany súdu, pričom zopakovala dôvody podaného odvolania a tiež uviedla, že v danom prípade pred uzatvoreným Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 neboli v žiadnom prípade naplnené zákonné podmienky, za splnenia ktorých mohol medzi poškodeným a žalovanou vzniknúť (mimozmluvný) záväzkový právny vzťah, v rámci ktorého by bol býval poškodený voči žalovanej veriteľom pohľadávky z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla a v rámci ktorého by sa žalobca ako právny nástupca poškodeného mohol stať novým veriteľom takejto pohľadávky na náhradu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla voči žalovanej. Inak povedané, má za to, že v danom prípade nielenže nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu, ale nie je daná ani pasívna vecná legitímácia žalovaného v tomto konaní. V súvislosti s vyššie uvedeným poukázala aj na to, že najvyšší súd napr. v uznesení z 28.2.2023, spis. zn. 7Cdo/52/2022 uviedol, že „Plnenie poisťovateľa poskytnuté poškodenému nie je plnením z titulu jeho zodpovednosti za škodu, lebo osobou zodpovednou za škodu spôsobenú poškodenému je poistený; toto plnenie má charakter poistného plnenia. Poisťovateľ hradí poškodenému nároky vtedy, ak mu vznikol nárok na náhradu ujmy proti škodcovi (vodičovi alebo prevádzkovateľovi vozidla) a uplatnil ich a preukázal voči poisťovateľovi.“ V zmysle vyššie uvedeného je teda zrejmé, že akýkoľvek nárok poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi (vrátane nároku na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla) má charakter tzv. mimozmluvného záväzku, na ktorého vznik musia byť splnené zákonné podmienky uvedené v § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, konkrétne aby poškodenému voči žalovanej ako poisťovateľovi vznikla pohľadávka na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla musia byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky: vznik nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči škodcovi (t. j. poistenému), uplatnenie tohto nároku na náhradu škody poškodeným voči poisťovateľovi, preukázanie tohto nároku na náhradu škody poškodeným voči poisťovateľovi. Poškodený je teda v zmysle vyššie uvedeného v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP povinný si nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla u poisťovateľa aj uplatniť a preukázať tento nárok poisťovateľovi. Bola názoru, že hoci samotná škoda, resp. nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči samotnému škodcovi (t. j. poistenému) vzniká poškodenému v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka zaplatením nájomného (k čomu však viac krát v priebehu konania uviedli, že v danom prípade taktiež nedošlo), tak samotné právo na plnenie (pohľadávka) voči poisťovateľovi na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniká poškodenému v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP až vtedy, keď si poškodený u poisťovateľa aj uplatní a poisťovateľovi preukáže vznik nároku na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Pokiaľ si poškodený u poisťovateľa neuplatní a nepreukáže mu vznik daného nároku na náhradu škody, tak poisťovateľovi do doby vykonania tohto jednostranného úkonu zo strany poškodeného nevzniká povinnosť (a tomu zodpovedajúce právo poškodeného požadovať náhradu škody priamo od poisťovateľa) nahradiť za škodcu (t. j. poisteného) poškodenému vzniknutú škodu. Pokiaľ teda poisťovateľovi nevznikla ex lege povinnosť nahradiť za škodcu (t. j. poisteného) poškodenému daný

nárok na náhradu škody, tak nemohlo vzniknúť ani tomu korelujúce resp. zodpovedajúce právo (požadávka) poškodeného domáhať sa daného nároku na náhradu škody priamo od poisťovateľa. Mala preto za to, že § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP upravuje akýsi osobitný druh „notifikačnej a dôkaznej povinnosti“ poškodeného uplatniť a preukázať poisťovateľovi vznik daného nároku na náhradu škody v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, pričom táto „notifikačná a dôkazná povinnosť“ podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP podľa žalovanej predstavuje zákonnú podmienku vzniku akejkoľvek požiadavky poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi. Dodala, že uskutočnenie tohto jednostranného právneho úkonu v podobe „notifikačnej a dôkaznej povinnosti“ podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP je nielenže viazané na osobu poškodeného, ale táto „notifikačná a dôkazná povinnosť“ podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP z hľadiska postúpenia taktiež nepredstavuje požiadávku (právo na plnenie) v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré by mohlo byť predmetom postúpenia, ale ide teda o povinnosť poškodeného uplatniť a preukázať daný nárok na náhradu škody poisťovateľovi. Uplatnenie a preukázanie daného nároku na náhradu škody poškodeným poisťovateľovi teda predstavuje zákonnú podmienku vzniku akejkoľvek požiadavky poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi (požadávky na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla nevynímajúc). V danom prípade je teda z jednotlivých okolností prípadu zrejmé, že poškodený si pred uzatvorením zmluvy o postúpení požiadavky dňa 15.5.2023 u žalovaného ako poisťovateľa nikdy neuplatnil a žalovanej nikdy nepreukázal vznik nároku na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči škodcovi (t. j. poistenému). Pokiaľ si teda poškodený u žalovanej ako poisťovateľa pred uzatvorením zmluvy o postúpení požiadavky nikdy neuplatnil a nepreukázal mu vznik nároku na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči škodcovi (t. j. poistenému), tak poškodenému nikdy nemohla vzniknúť voči žalovanej požiadavka na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, ktorú by poškodený mohol platne postúpiť na iný subjekt. Žalovanej sa tak v zmysle vyššie uvedeného celkovo javí, že súd prvej inštancie ako aj samotný žalobca si inštitút postúpenia požiadavky nesprávne zamieňajú s akousi univerzálnou sukcesiou, na základe ktorej by mal žalobca vstúpiť do práv a povinností poškodeného. Postúpenie požiadavky vo všeobecnosti predstavuje prevod subjektívneho práva veriteľa na plnenie, ktoré vyplýva z existujúceho záväzkového vzťahu a má relatívny charakter. Žalobca teda nie je poškodený (ktorého definícia je aj výslovne uvedená v § 2 písm. g) zákona o PZP) a nemôže tak na základe Zmluvy o postúpení požiadavky zo dňa 15.5.2023 založiť so žalovanou ako poisťovateľom podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP (mimozmluvný) záväzkový právny vzťah, obsahom ktorého má byť povinnosť žalovanej ako poisťovateľa nahradiť poškodenému za škodcu (t. j. poisteného) škodu v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, do ktorého mal žalobca vlastne vstúpiť na základe Zmluvy o postúpení požiadavky zo dňa 15.5.2023 namiesto poškodeného. V danom prípade teda pred podpisom Zmluvy o postúpení požiadavky zo dňa 15.5.2023 neexistoval medzi poškodeným a žalovanou žiadny (mimozmluvný) záväzkový vzťah, obsahom ktorého by bol býval nárok poškodeného voči žalovanej spočívajúci v tom, aby žalovaný ako poisťovateľ za škodcu (t. j. poisteného) nahradil poškodenému škodu v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, do ktorého mohol žalobca na základe postúpenia vstúpiť ako nový veriteľ namiesto poškodeného.

26. Čo sa týka samotného merita veci, t. j. posúdenia nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla, tak tu žalovaný poukazuje predovšetkým na to, že žalobca v bode 18. jeho vyjadrenia poukazoval na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“) III. ÚS 602/2022-34, pričom s odkazom na tento nález ústavného súdu žalobca tvrdil, že nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného týmto nálezhom ústavného súdu. Žalovaná však takéto tvrdenie žalobcu považuje v celom rozsahu za nesprávne a zavádzajúce. Totiž ústavný súd v bode 23 tohto nálezu taktiež uviedol, že doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu, sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Ústavný súd v bode 23 tohto rozhodnutia taktiež uviedol, že aké časové obdobie doby prenájmu náhradného vozidla je nevyhnutné, závisí od okolností jednotlivého prípadu. Taktiež poukázal aj na uznesenie ústavného súdu zo dňa 8.6.2023, sp. zn. IV. ÚS 303/2023, v ktorom ústavný súd konštatoval, že právne závery krajského súdu vo vzťahu k spornej právnej otázke (t. j. že po vykonaní opravy už pojmovo nejde o náhradné vozidlo za obdobie, keď nebolo možné užívať vlastné motorové vozidlo) podľa ústavného súdu nevykazovali znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam. Teda ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že právne závery krajského súdu, v zmysle ktorých po vykonaní opravy už pojmovo nejde o náhradné vozidlo za obdobie, keď nebolo možné užívať vlastné motorové vozidlo, nevykazovali znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle. Inak povedané ústavný súd mal za to, že právne posúdenie

krajského súdu, že po vykonaní opravy už pojmovo nejde o náhradné vozidlo bolo z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné. Mala tak za to, že v zmysle vyššie uvedených skutočností, ústavný súd v rámci jeho prieskumnej činnosti prakticky len posudzuje, či sú závery všeobecných súdov týkajúce sa doby prenájmu náhradných vozidiel v tom ktorom prípade vzhľadom na individuálne okolnosti daného prípadu udržateľné a akceptovateľné z ústavnoprávneho hľadiska. Z tohto hľadiska preto v žiadnom prípade nemožno súhlasiť s tým, že z rozhodnutia ústavného súdu III. ÚS 602/2022-34 má vyplývať akýsi záver, že za nevyhnutnú dobu prenájmu náhradného, vozidla možno považovať automaticky časový úsek, počas ktorého sa malo poškodené vozidlo nachádzať v autoservise, pričom nevyhnutnosť prenájmu náhradného vozidla zaniká až dorúčením krycieho listu zo strany poisťovne autoservisu. V súvislosti s posúdením nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla vo zvyšku v plnej miere odkázala na predchádzajúcu argumentáciu počas konania pred súdom prvej inštancie, ako aj b odvolaní.

27. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1

C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31.3.2026 (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

28. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalovanej v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhovneniu žalobe na zaplatenie ceny nájmu za užívanie náhradného vozidla. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti procesnej obrany žalovanej. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o dôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku voči žalovanej založenom na závere, že žalobca ako nadobúdateľ (postupník) pohľadávky od poškodenej (nájomcu náhradného motorového vozidla; postupcu) má nárok proti poisťovni (povinne zmluvne poisteného škodcu) na úhradu účelne vynaložených nákladov spojených s nájmom náhradného motorového vozidla za dobu, po ktorú bolo v dôsledku poistnej udalosti (škoda spôsobená prevádzkou motorového vozidla škodcu) motorové vozidlo poškodenej v autoservise.

29. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu za dôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p.. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/165/2011).

30. Na margo námietky žalovanej, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď v rozpore s dlhodobo ustáleným výkladom pojmu skutočnej škody mal za to, že je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu odvolací súd uvádza, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

31. Súd prvej inštancie správne posúdil, že v dôsledku zmluvy o postúpení pohľadávky bola na strane žalobcu daná aktívna vecná legitímácia, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu

pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodenou ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom náhradného vozidla, ktoré bola poškodená nútená si prenajať v dôsledku nemožnosti užívať svoje poškodené motorové vozidlo pristavené na opravu. Bolo nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenej ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, ktorej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré boli obsahom danej zmluvy, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2023 potom nepochybne vyplýval predmet - pohľadávka poškodenej vo výške 469,97 eura voči žalovanej, pričom postúpenie pohľadávky bolo aj odplatné (odplata vo výške 469,97 eura), ktorá suma zároveň zodpovedala nájomnému za prenájom náhradného vozidla poškodenou, ktoré nájomné bolo poškodenej vyfakturované faktúrou č. 5492023 vystavenou žalobcom ako prenajímateľom. V bode č. 5 zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, započítavajú.

32. V zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka môže byť postúpená iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2017 tiež vyplýva, že „podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku“. V posudzovanom spore sa nejedná o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia podľa § 525 Občianskeho zákonníka a v zmysle záverov ustálenej súdnej praxe predmetom postúpenia môže byť aj budúca pohľadávka, t. j. taká, ktorá v čase uzavretia zmluvy ešte neexistuje a má vzniknúť v budúcnosti, či pohľadávka, ktorej existencia je sporná alebo viazaná na vznik podmienky. Zmluvnou cesiou prakticky, reflektujúc na problémy praktického života spojené s úhradou škôd spôsobených prevádzkou motorového vozidla a krytých povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu, poškodená a postupník postúpili pohľadávku zodpovedajúcu úhrade nákladov na prenájom náhradného vozidla na žalobcu a zároveň si vzájomne vysporiadali záväzky, ktoré medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla a odplatným postúpením. Započítaním vzájomných pohľadávok tak fakticky došlo ich úhrade. V dôsledku uzatvoreného kontraktu bola poškodená odbremenená od fyzickej úhrady záväzku spadajúceho do vecného rozsahu poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. a následného vymáhania pohľadávky titulom náhrady škody voči poisťovateľovi, čím súčasne došlo k minimalizácii nepriaznivých následkov do majetkovej sféry poškodenej, čomu by primárne malo slúžiť práve povinné zmluvné poistenie motorových vozidiel podľa zákona č. 381/2001 Z. z. zabezpečené okrem iných aj žalovanou. Zvoleným postupom sa predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodenej a uvedená pragmatickosť nie je v rozpore so zákonom. Majetkový status poškodenej by bol celkom rovnaký aj pokiaľ by pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky fyzicky žalobcom vyfakturovaný nájom uhradil a následne by pri rovnakej výške odplaty ním uhradené peniaze žalobca vrátil poškodenej ako odplatu za postúpenie žalovanej pohľadávky. Hodno preto uzavrieť, že poškodenou postúpený nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov ostal zachovaný; k zmene došlo len v osobe oprávnenej domáhať sa jeho uspokojenia voči žalovanej ako poisťovateľovi.

33. Závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie nie je popretý význam a obsah inštitútu skutočnej škody; rozhodujúcim je stav v čase rozhodovania súdu, kedy celkom nepochybne náklady na nájom náhradného vozidla poškodenou boli refundované v dôsledku vzájomného započítania pohľadávky, ktorej vlastníkom je žalobca na základe platne uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky, zakladajúcej jeho aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie nepriznal budúcu či neexistujúcu škodu, ale len uznal legitímnosť postúpenia budúcej pohľadávky titulom škodového nároku, ktorý v čase rozhodovania súdu existoval, keď náklady na prenájom motorového vozidla boli uhradené prostredníctvom inštitútu započítania, pričom správne tiež uviedol, že započítanie je spôsob splnenia (úhrady) pohľadávky medzi subjektami vzájomného započítania, t. j. ide o prípady, kedy subjekty započítania majú vzájomné pohľadávky, ktoré sa navzájom stretnú a fakticky ide o spôsob splnenia vzájomných pohľadávok (dlhov) medzi dvoma vzájomnými dlžníkmi, na rozdiel od splnenia dlhu spôsobom úhrady dlžníka v prípade, že dlžník nemá buď žiadnu pohľadávku voči veriteľovi, resp. nemá pohľadávku spôsobilú na započítanie. Neobstojí preto odvolacia námietka žalovanej, že právny záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu je výsledkom svojvôle prvoinštančného súdu, či ničím neodôvodneného odklonu od dlhodobu ustáleného výkladu pojmu skutočná škoda. Súdom prvej inštancie prijatý záver ustálenú judikatúru všeobecných súdov spojenej s výkladom pojmu skutočnej škody nijako nespochybňuje.

34. Prijatý právny záver nie je v rozpore ani z § 4 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorému žalovaná pripisuje iný ako zákonodarcom sledovaný význam; zákonodarcu totiž v predmetnom ustanovení vymedzil rozsah povinného zmluvného poistenia a podmienky pre úspešné uplatnenie nároku voči poisťovateľovi. Žiadnym logickým argumentačným výkladom nie je možné dospieť k záveru, že jediným oprávneným subjektom na uplatnenie škodového nároku je výlučne poškodený, a že predmetné ustanovenie vylučuje možnosť postúpenia pohľadávky titulom nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou poisteného motorového vozidla. Uvedené nevyplýva ani zo všeobecných záverov Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/52/2022 vyslovených vo vzťahu k potrebe uplatniť si a preukázať nárok na náhradu škody voči poisťovateľovi. Účelom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť čo najväčšie zmiernenie následkov pre poškodeného, ktoré mu vznikli v súvislosti so škodovou udalosťou spôsobenou prevádzkovateľom motorového vozidla nielen vo sfére materiálnej ujmy vychádzajúc z § 4 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré upravuje právo poisteného (škodcu), aby poisťovateľ z poistenia zodpovednosti za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody, ale aj vo sfére rozsahu ingerencie poškodeného, spočívajúcej vo vykonaní úkonov potrebných na to, aby mu bola nahradená škoda, ktorá mu vznikla následkom škodovej udalosti. Práve inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. Žalobca si ako právny nástupca poškodenej v predmetnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poistenca žalovanej a jeho dôvodnosť a výšku aj riadne v čase rozhodovania prvoinštančného súdu preukázal.

35. V súvislosti so záverom súdu prvej inštancie o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu odvolací súd tiež pripomína, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Obsahovým komponentom princípu právnej istoty je zjednodušene povedané rovnaká odpoveď na právnu otázku za rovnakého alebo analogického skutkového stavu. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pokiaľ nie je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, nie je splnený základný predpoklad na to, aby všeobecný súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď. V nadväznosti na uvedené, odvolací súd poukazuje na skutkovo a právne totožné konania a príkladmo tiež na viaceré súdne rozhodnutia, v ktorých súdy dospeli k totožným záverom, a o ktorých vzhľadom na účasť v konaní musí mať vedomosť aj samotná žalovaná (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2025 sp. zn. 3Co/3/2025, zo 16. decembra 2024, sp. zn. 7Co/120/2024, zo 17. januára 2018, sp. zn. 7Co/105/2024, rozhodnutia Krajského súdu v Žiline z 21. augusta 2019, sp. zn. 6Co/122/2019, z 27. septembra 2019, sp. zn. 8Co/132/2019, z 30. januára 2020, sp. zn. 14Cob/166/2019, z 30. júna 2021, sp. zn. 6Co/32/2020, z 30. júna 2020, sp. zn. 6Co/32/2020, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 23. februára 2022, sp. zn. 9Co/5/2021, rozhodnutie Krajského súdu Trenčín z 27. novembra 2024, sp. zn. 5Co/79/2024, z 11. marca 2020, sp. zn. 4Co/10/2020, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. augusta 2020, sp. zn. 41Cob/33/2020).

36. Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Preto pokiaľ je v nastolenej právnej otázke (týkajúcej sa posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu) za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie doterajšia rozhodovacia prax súdov totožná, v rámci ktorej aj jednotlivé senáty Krajského súdu v Bratislave zaujali rovnaký právny názor a Najvyšší súd Slovenskej republiky doposiaľ iný právny názor nevyslovil, potom odvolací súd v záujme naplnenia hlavného účelu princípu právnej istoty a v záujme dôvery v spravodlivé súdne konanie (článok 2 ods. 2 C. s. p.), nemá

dôvod, pre ktorý by sa v prejednávanej veci odchyľil od ustáleného právneho názoru vysloveného v predmetných rozhodnutiach.

37. K námietke žalovanej týkajúcej sa účelnosti doby prenájmu náhradného motorového vozidla, odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie, považuje za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla dobu do ukončenia opravy poškodeného motorového vozidla a doručenia krycieho listu žalovanej (poisťovne), t. j. do 9.5.2023, ktorým dňom poškodená ukončila aj prenájom náhradného vozidla, a ktorým dňom jej bolo servisom opravené motorové vozidlo vydané. Žalovaná sa síce v podanom odvolaní snaží navodiť dojem, že nijako nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, avšak jej ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným autoservisom na základe likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je jednoznačne daná. Odvolací súd je názoru, že práve vzťah poisťovateľa škodcu a autoservisu, ktorého reálnym vyjadrením o. i. je aj vydanie krycieho listu „zmluvnou/partnerskou poisťovňou“, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi - partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému jeho opravené motorové vozidlo, a tým sa vo vzťahu k poškodenému skrátila nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne vydať krycí list, príp. partnerskému servisu škodu uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného, príp. v rámci spolupráce s partnerským autoservisom vyjednať také podmienky, na základe ktorých by zmluvný servis vydal vozidlo poškodenému ihneď po vykonaní opravy. Autoservis je vo všeobecnosti oprávnený, či už na zmluvnom základe, resp. ex lege, zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady ceny dopravy. Preto je aj podľa názoru odvolacieho súdu daná existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poisťnou) udalosťou (dopravnou nehodou) a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do úhrady vykonanej zo strany žalovanej, resp. do vystavenia krycieho listu.

38. Vo vzťahu k primeranosti doby prenájmu náhradného motorového vozidla ako aj vyššie spomenutý princíp právnej istoty, odvolací súd dáva do pozornosti obdobné závery vyslovené aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave z 15. novembra 2023, sp. zn. 3Cob/94/2023, z 31. júla 2024, sp. zn. 3Cob/8/2023, z 28. januára 2025, sp. zn. 14Co/6/2025, z 25. apríla 2024, sp. zn. 1Cob/128/2022, Krajského súdu v Žiline z 25. júla 2019, sp. zn. 14Cob/55/2019, z 26. marca 2024, sp. zn. 11Co/88/2023, z 13. apríla 2022, sp. zn. 7Co/37/2022, z 26. marca 2024, sp. zn. 9Co/107/2023, z 30. apríla 2024, sp. zn. 6Co/84/2023, z 31. júla 2024, sp. zn. 11Co/67/2024, z 19. júna 2024, sp. zn. 7Co/130/2023, z 31. júla 2024, sp. zn. 7Co/51/2024, Krajského súdu v Prešove z 27. augusta 2020, sp. zn. 3Cob/20/2020 a iné.

39. V súvislosti s účelnosťou doby prenájmu náhradného vozidla odvolací súd zároveň poukazuje aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 602/2022, III. ÚS 476/2024, z ktorých vyplýva, že účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba s rozsahom zničeného vozidla, ale aj primeranými nákladmi, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok. Vo veci sp. zn. III. ÚS 602/2022 sa ústavný súd vyjadril stotožňujúco s názorom vo veci konajúceho odvolacieho súdu, podľa ktorého účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie.

40. Ústavný súd v oboch veciach (III. ÚS 602/2022 a III. ÚS 476/2024) akcentoval porovnateľnosť situácie, v rámci ktorej bude poškodenému spôsobená čiastočná škoda s tou, v rámci ktorej bude spôsobená škoda totálna. V oboch prípadoch ide totiž o skutočnosť objektívnej nemožnosti užívať svoje vlastné motorové vozidlo, ktorá má pre stanovenie relevantnej doby z hľadiska uplatnených nárokov na náhradu za nájom náhradného vozidla bazálny význam. Na podklade uvedeného potom ústavný súd ustálil, že dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácie škodovej udalosti [a o výške poisťného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, resp. poukázania finančných prostriedkov] treba považovať za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady.

41. V náleze sp. zn. I. ÚS 291/2025 napokon ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keď zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 15. januára, sp. zn. 7Co/143/2024 a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom Krajskému súdu v Žiline vytkol odklon od interpretácie otázky opodstatnenej doby prenájmu náhradného vozidla vyjadrenej v rozhodnutiach Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 602/2022 a sp. zn. III. ÚS 476/2024 a uviedol, že „Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku už vymedzené závery nerešpektoval a pri rozhodovaní o nároku na náhradu za nájom náhradného motorového vozidla považoval za podstatnú nevyhnutnú dobu opravy poškodeného vozidla (rozhodujúce skutočnosti), a to na podklade žalovanou stanoveného rozsahu poškodenia vozidla a kalkulácie nákladov na opravu, ktoré boli v súlade so žalovanou predloženým odborným vyjadrením. Odôvodnenie krajského súdu je tak v protirečení s ústavným súdom konštatovanou ústavnou udržateľnosťou stanoveného účelu náhradného motorového vozidla (bod 35 tohto nálezu), ako aj účelnosťou nákladov za nájom náhradného vozidla (bod 36 tohto nálezu) a v neposlednom rade aj primeranosťou nákladov súvisiacich s prenájomom náhradného vozidla, ktorá je previazaná s kontinuálne pretrvávajúcou potrebou užívania tohto náhradného vozidla (bod 37 tohto nálezu). Odklon krajského súdu od už uvádzanej interpretácie v ústavnoprávnom rozmere pri formovaní odpovedí na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany zasiahol do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie, čo viedlo ústavný súd k záveru o porušení citovaných práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu (bod 1 výroku tohto nálezu).“

42. Princíp právnej istoty a požiadavka predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ako základný atribút právnej istoty je v zmysle Článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) je napĺňaná prostredníctvom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, medzi ktoré sa vzhľadom na potrebu výkladu čl. 2 C. s. p. vo funkčnej jednote s čl. 3 C. s. p. zaraďujú okrem najvyššieho súdu aj ústavný súd, Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie (pozri II. ÚS 574/2021).

43. Judikatúra ústavného súdu dotvára precedenčnú záväznosť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tom zmysle, že potvrdzuje ústavnú súladnosť dotknutej interpretácie a aplikácie právnej úpravy realizovanej najvyšším súdom (IV. ÚS 459/2022). Uvedené platí aj vo vzťahu k rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu, pokiaľ sú jeho rozhodnutia preskúmané ústavným súdom z pohľadu ich ústavnej udržateľnosti, a to vo vzťahu k relevantným (ťažiskovým) otázkam súvisiacim s predmetom súdnej ochrany. Podmienkou precedenčnej záväznosti toho-ktorého rozhodnutia je práve podobnosť týkajúca sa relevantných, ťažiskových okolností prejednávanej veci (I. ÚS 291/2025).

44. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorého dôvody sú založené na závere o dôvodnosti uplatneného nároku z hľadiska posúdenia účelnosti doby prenájmu náhradného vozidla, je v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, od ktorej odvolací súd nemá dôvod sa v súdnej veci odkloniť.

45. A pretože žalovaná v podanom odvolaní neuviedla žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé priviesť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1

C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).